

POSTANOWIENIE

Dnia 27 czerwca 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi "O.(...)" Spółki z o.o. w W. w upadłości

przy uczestnictwie wierzyciela Banku (...) S.A. w K. Oddział w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 czerwca 2008 r., na skutek skargi skarżącej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 lutego 2007 r., sygn. akt X Gz (...) [VIII U (...)],

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

„O.(...)” sp. z o.o. w W. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 lutego 2007 r., którym oddalono zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 1 grudnia 2006 r., odrzucające zażalenie upadłego na postanowienie sędziego – komisarza, oddalające zarzuty do planu podziału masy upadłości. Przyczyną odrzucenia zażalenia było uznanie, że wniesione zostało po upływie terminu określonego w art. 79 rozporządzenia Prezydenta RP z dnia 24 października 1934 r. – Prawo upadłościowe (tekst jedn.: Dz. U. z 1991 r. Nr 118, poz. 512 ze zm.; dalej – pr. upadł.). Jako podstawę skargi skarżąca wskazała niezgodność zaskarżonego orzeczenia z art. 76 § 2 i art. 79 w związku z art. 77 i 68 pr. upadł. oraz art. 394 § 2 k.p.c. Skarżąca podniosła, że wskutek zaskarżonego orzeczenia poniosła szkodę, uprawomocniło się bowiem postanowienie sędziego – komisarza o oddaleniu zarzutów do planu podziału funduszków masy upadłości na kwotę 1 074 175,16 zł. W konsekwencji plan podziału został zatwierdzony, a wskazana wyżej kwota, zamiast przyznania wierzycielowi uprzywilejowanemu, jakim jest zastawnik

rejestrów, została podzielona przez syndyka na rzecz wierzycieli nieuprzywilejowanych, uznanych na listach wierzytelności w kategorii szóstej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy.

Wydanie zaskarżonego postanowienia, jeżeli było ono niezgodne z prawem, niewątpliwie pozbawiło skarżącą prawa do oceny przez Sąd drugiej instancji zasadności postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 1 grudnia 2006 r. i w konsekwencji zasadności postanowienia sędziego – komisarza, zatwierdzającego plan podziału wierzytelności. Brak jednak podstaw do uznania, że skarżący uprawdopodobnił wyrządzenie mu szkody spowodowanej przez wydanie tego postanowienia. Twierdzenie o wyrządzeniu mu szkody skarżąca opiera bowiem na założeniu, że postanowienie sędziego – komisarza było błędne, a wniesione przez niego zażalenie zostałoby uwzględnione. Wyrządzenie jej szkody, polegającej na nieuwzględnieniu w planie podziału uprzywilejowanej pozycji zastawnika rejestrowego, skarżąca wiąże zatem bezpośrednio z wydaniem postanowienia przez sędziego - komisarza, a jedynie pośrednio z wydaniem zaskarżonego postanowienia, którym zamknięto mu drogę do rozpoznania zażalenia w drugiej instancji. Jak jednak kilkakrotnie wyjaśniał już Sąd Najwyższy, rzeczą tego Sądu w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, którym stronie zamknięty został dostęp do rozpoznania sprawy w drugiej instancji, nie jest zastępowanie sądu drugiej instancji i dokonywanie oceny zasadności orzeczenia wydanego w sprawie przez sąd pierwszej instancji oraz rozstrzygnięcie, jakiej treści orzeczenie powinien wydać sąd drugiej instancji, gdyby środek zaskarżenia nie został odrzucony (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CNP 79/05, niepubl., z dnia 4 lipca 2006 r., V CNP 86/06, OSNC 2007, nr 3, poz. 47, z dnia 17 maja 2007 r., II CNP 56/07, niepubl.).

Okoliczności powołane przez skarżącego na uprawdopodobnienie szkody wyrządzonej przez wydanie zaskarżonego postanowienia, jako niepodlegające ocenie w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności z prawem tego postanowienia, nie mogą być zatem uznane za uprawdopodobniające wyrządzenie szkody spowodowanej jego wydaniem.

Niezależnie od powyższego, jak wskazał Sąd Najwyższy w przytoczonym wyżej postanowieniu z dnia 4 lipca 2006 r., zamknięcie dostępu do instancji odwoławczej,

będącej naruszeniem uprawnień chronionych przepisami konstytucyjnymi (art. 78 Konstytucji) może stanowić podstawę skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu pierwszej instancji (art. 424¹ § 2 k.p.c.) - postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r., V CNP 86/06 (OSNC 2007, nr 3, poz. 47).

Mając na uwadze przytoczone względy Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. postanowił jak w sentencji.